

[Clausager.]

men ogsaa nu igen, og ihvorvel jeg vil bestræbe mig for ikke at falde for Fristelsen til at tale for meget derom, vil jeg dog sige, at jeg forstaar meget godt, at der sagligt set ingen Grund er til at tale om Ekspropriation. Dette Forslag er, hvis jeg maa bruge en gammel Vending, overordentlig dødfødt i saglig Henseende — i saglig Henseende, og her kan jeg blot beraabe mig paa en af vore klogeste Mænd paa dette Omraade i praktisk Henseende, nemlig det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Han sagde i 1928, at der den Gang ingen Grund var til Ekspropriation. Nu skal jeg ikke skyde ham i Skoene, at han talte mod Ekspropriation, det gjorde han ikke — Ret skal være Ret —, men han sagde udtrykkeligt, at man godt kunde faa en omfattende Udstykning og faa Jord til rimelige Priser uden Ekspropriation. Det er Sandheden. Men naar han sagde det i 1928, og vi siden den Tid har haft det mægtige Prisfald og det større Udbud af Jord, som vi har haft, saa vil enhver vist indrømme mig, at Forslaget om Ekspropriation sagligt set er dødfødt.

Det er jo ogsaa klart — det skal jeg ikke opholde mig ved længe, det er ikke Umagen værd; men det er noget, man kan drille hinanden med —, saa klart, at enhver kan se det, at naar de Radikale er gaaet med, saa er det ikke af saglige, men af politiske Grunde; det har ogsaa staaet i et af deres Blade, i det midtjydske radikale Blad, at det var et Offer paa Samarbejdets Alter. Det er saa givet som noget, og det er altsaa ikke sagligt nødvendigt, men et politisk Spørgsmaal, det er et Spørgsmaal, der agitatorisk spiller en ret stor Rolle.

Det er klart, at det lyder godt i manges Øren: Du vil gerne have mere, godt, saa kræve af din Nabo! Det lyder Pokkers godt, der er mange, der forstaar det — det er givet —, undtagen dem, det gaar ud over — de forstaar det ikke saa godt. Men det er et Forslag, der taler i højeste Grad til Egoismen, til Egenkærlighed; det er et agitatorisk Spørgsmaal, og det er i nogen Grad blevet en Ærressag for Socialdemokratiet at holde paa det og prøve paa at føre det igennem. De har jo ikke saa helt daarlig en Stilling, da de har de Radikale med og et Flertal i dette høje Ting, saa det lader sig jo høre, og saa længe Hestene vil trække for den Vogn, tror jeg nok, de kører løs; men jeg haaber, en og anden kan blive stædig ud over den store, som allerede har slaaet sig i Tøjret.

Den højtærede Landbrugsminister har sagt, at Ekspropriationen maa være en

Regulator paa Prisen, og han har talt om, at man maatte have Jorden ned til en rimelig Pris. Hvad er nu en rimelig Pris? Der er ingen, der er i Tvivl om, hvad jeg mener med en rimelig Pris; det er en Pris, der staaer i Forhold til Konjunkturudsigterne, Produktpriserne paa Verdensmarkedet, og jeg mener, det er Pjank, det er umuligt, det er Dilettanteri at ville prøve paa at trykke den ned derunder eller hæve den derover.

Men det mener den højtærede Landbrugsminister ikke, han siger, at det er en Pris, der ligger omkring Jordvurderingen til Skat, og vi ved ogsaa, at Lovforslaget i Fjor — det er lavet om i Aar — jo bød Jordvurderingen som Vederlag for Ekspropriation. Det er for øvrigt ganske mærkværdigt, at man vil søge at tage den Jord til en Underpris; jeg skal siden prøve paa at dokumentere, at Jordvurderingen er en Underpris. Det er ejendommeligt, at man vil tage Jorden til en Underpris samtidig med, at man taler om, at Landmændene er saa forgældede og trænger til Hjælp. Hvem er det, der hyppigst sælger Jord, hvem er det, der hyppigst vil af med Jord? Det er de mest forgældede; naar man saa vil tage deres Jord til en Underpris, rimer det daarligt med, at man paa andre Maader vil hjælpe dem, det er at slaa med den ene Haand og klappe med den anden. Og det er for saa vidt kun rigtigt, som man da forholder sig efter det gamle Ord, at den høje Haand maa ikke vide, hvad den venstre foretager sig. Men der er ingen Mening i det.

Jordvurderingen er ikke fuld Erstatning. Det havde den højtærede Justitsminister saa uendelig Ret i, den Gang han havde Mund og Mæle i det Spørgsmaal, men nu har han jo ogsaa saa meget at bestille med de store juridiske Love, det skal jeg erkende; han kan ikke snakke om alting. Men i 1926 tog han en haard Tørn med den nuværende Landbrugsminister nede i Ringsted-Kredsen. Da sagde den nuværende Justitsminister, at det vilde være urimeligt kun at give Vurderingspriserne. Ja, sagde Landbrugsministeren, saa kommer Vurderingspriserne nok højere op af sig selv. Men det vilde være i høj Grad uretfærdigt, sagde Justitsministeren.

Det mener jeg ogsaa, man kan ikke blande Skatteprisen sammen med Handelsprisen. Det er umuligt, der maa nødvendigvis være et Spillerum. Det ved alle, der har en Smule med Livets praktiske Forhold at gøre. Ihvorvel Jordværdien skal sættes i Forhold til de Handler, der er